

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Μια φορά και ένα καιρό, ζούσε ένα μικρό αγόρι που τον λέγανε Μπεν. Ο Μπεν ήθελε είχε όνειρο να ανέβει σε ένα ψηλό βουνό και από εκεί να πετάξει ψηλά πάνω από όλο τον κόσμο. Μια μέρα λοιπόν, καθώς έπαιζε έξω στην αυλή του σπιτιού του αποφάσισε να κάνει το όνειρο του πραγματικότητα. Τότε ξεκίνησε με στόχο να ανέβει στο πιο ψηλό βουνό που θα έβρισκε. Μέσα σε λίγες ώρες είχε ήδη φτάσει.

Βλέποντας το βουνό συνειδητοποίησε πόσο δύσκολο είναι να ανέβει στην κορυφή. Όμως το αγόρι δεν τα έβαλε κάτω. Ήθελε να κυνηγήσει και να πραγματοποιήσει το όνειρό του. Ήξερε βαθιά μέσα του πως για να πετύχει κάθε στόχο στην ζωή του, έπρεπε να αγωνιστεί σκληρά και να κάνει πολλή κόπο. Ξεκίνησε λοιπόν να ανεβαίνει...να ανεβαίνει...και όλο να ανεβαίνει μέχρι που έφτασε στην κορυφή του βουνού. Και όμως...για ακόμα μια φορά κατάλαβε πως απείχε πολύ από την πραγματοποίηση του ονείρου του. Ήξερε πως ήταν αδύνατον να πετάξει χωρίς φτερά. Κάθισε λοιπόν κάτω από ένα δέντρο και κρατώντας αγκαλιά τα μικρά του ποδαράκια άρχισε να κλαίει, παρακαλώντας τον Θεό να τον βοηθήσει να βρει μια λύση.

Τότε μια παρέα με που περνούσε κάτω από το βουνό, άκουσε το κλάμα του Μπεν και με γρήγορα βήματα ανέβηκαν στο βουνό για να δουν τί συμβαίνει. Τότε βρήκαν τον Μπεν σκυφτό και δακρυσμένο. Τον ρώτησαν τί συμβαίνει, και ο Μπεν με δάκρυα στα μάτια τους περιέγραψε πως βρέθηκε εκεί και το όνειρο που είχε. Τα παιδιά συστήθηκαν μεταξύ τους. Ήταν τέσσερα κορίτσια και 2 αγόρια. Τα κορίτσια τα έλεγαν Ειρήνη, Αγάπη, Υπομονή και Σοφία. Ενώ τα αγόρια ήταν ο Αλέξανδρος και ο Ιάσωνας. Τότε, όλα τα παιδιά μαζί αποφάσισαν να συνεργαστούν και με πολλή αγάπη, σοφία και υπομονή να φτιάξουν ένα μεγάλο αερόστατο, που με αυτό θα μπορούσαν να πετάξουν πάνω από όλο τον κόσμο. Μάζεψαν λοιπόν ξύλα και φύλλα και με αυτά κατασκεύασαν ένα τεράστιο αερόστατο. Τότε όλα τα παιδάκια μπήκαν μέσα και ξεκίνησαν το μεγάλο τους ταξίδι.

Πέρασαν πάνω από θάλασσες, ποταμούς, ξηρές, βουνά, γνώρισαν πολιτισμούς και νοοτροπίες και ανθρώπους διαφορετικούς. Στο πέρασμα τους συνάντησαν παιδιά ανάπηρα, τυφλά, άσπρα, μαύρα, κίτρινα, φτωχά, πλούσια, ευτυχισμένα, δυστυχισμένα. Σε κάθε τους πέρασμα προσκαλούσαν τα παιδάκια να τους ακολουθήσουν και να μπουν στο αερόστατο μαζί τους. Και έτσι το αερόστατο γέμισε από κάθε λογής παιδάκια. Όλα διαφορετικά μεταξύ τους!!! Κι όμως χωρούσε τόσα πολλά ακόμη. Γιατί εκεί που υπάρχει

αγάπη και αποδοχή, εκεί χωράνε όλοι. Και όλα μαζί, μετά από μέρες έφτασαν στον πιο πολύχρωμο πλανήτη που βρήκαν. Εκεί κατέβηκαν και του έδωσαν ζωή. Ο πλανήτης γέμισε χαμόγελα. Διαφορετικά και σπάνια χαμόγελα. Παιδικές φωνές. Εκεί δεν χωρούσαν κακίες, δυστυχία και διακρίσεις. Εκεί όλα τα παιδάκια ήταν ίσα. Ονόμασαν τον πλανήτη εκείνο, «ΠΛΑΝΗΤΗ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ».

Και όποιο παιδάκι ήταν δυστυχισμένο και δεν ήταν αποδεχτό στον κόσμο, μπορούσε να μπει στο αερόστατο που συχνά περνούσε πάνω από την γη και να φτάσει με τα υπόλοιπα παιδάκια στον πλανήτη της Ευτυχίας.

Συγγραφείς: Αθηνά (6 ετών) και Νεφέλη (5 ετών)